

A MAGYARORSZÁGI
METHODISTA EGYHÁZ
PÉCSI KÖRZETE

HÍRLEVÉL

XXIII. évfolyam 8. szám

2019. augusztus

*„MenjeteK el, és hirdessétek: elközelített a mennyek
országá!”*

Máté 10:7

Útmutató szerinti 2019. Évi Jelige

„Törekedj békességre, és kövesd azt.”

Zsoltárok 34:15

Egyházunk 2019. Évi Jeligéje:

„Az ajtó előtt állok és zörgetek!” Jelenések 3,20

Tervezett augusztusi programjaink:

4-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor **úrvacsorai istentisztelet: A szeretet erősebb, mint a félelem (1 Ján 4,1-18)**

11-én, vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Isten szeretetével szeretni (1 Ján 3,1-24)**

18-án, vasárnap **10-16 óráig: Dunántúli metodisták találkozója Döbröcközön: Mitől vagyunk keresztyének?**

22-25-ig Országos Roma Csendesnapok lesznek Kürtöspusztán

24-én, szombaton **Hajléktalan szolgálat**

25-én, 9³⁰ órakor imaóra, 10 órakor istentisztelet: **Sztupkai Mihály igehirdetése**

29- szept. 1-ig **Férfi csendesnapok** lesznek Györkönyben

Rendszeres programjaink:

Szerdán 17 órakor **házcsoport** van Pécssett (változó helyszínnel)

Csütörtökön 17 órától **Drávaszabolcson Bibliakör** van a Faluházban (Köztársaság tér 2/b.)

Pénteken 17 óra **bibliaórát** tartunk Hidason

Vasárnap 9³⁰ órakor imaóra, 10⁰⁰ órakor **istentisztelet** van Pécssett, 15⁰⁰ órakor Hidason

Első vasárnapokon **Úrvacsorai istentisztelet** van.

Minden harmadik vasárnap **Siklóson** 18 órakor **istentiszteletünk** van az evangélikus imaházban.

Az esetenkénti időpontváltozásokról lelkészüknél lehet érdeklődni.

„A teljes Írás Istentől ihletett, és hasznos a tanításra, a feddésre, a megjobbításra, az igazságban való nevelésre, hogy tökéletes legyen az Isten embere, minden jó cselekedetre felkészített.”

II. Timóteus 3:16-17

Születésnaposoknak

Vizek, tüzek és szelek Ura, segíts, hogy megtaláljuk azokat az utakat, amelyek a mai világban járhatók, és az életbe torkollnak! Taníts minket Krisztus követésében úgy élni, hogy a káprázatnak ellenálljunk!

D. Block

Kívánjuk, hogy tapasztalják meg ezt a mindennapjaikban!

Az egyik kereszténynek szüksége van a másikra

Az egyik kereszténynek szüksége van a másikra, akitől Isten szavát hallja. Újra meg újra szüksége van rá, amikor elbizonytalanodik és elcsügged, hiszen nem tud önmagán segíteni anélkül, hogy ne áltatná magát az igazsággal kapcsolatban...

Az egyik keresztény csak Jézus Krisztuson keresztül jut el a másikhoz. Az emberek között viszály van. „Ő a mi békességünk” (Efezusiaknak írt levél 2, 14), mondja Pál Jézusról, Őbenne lett eggyé a régi, meghasonlott emberiség. Krisztus nélkül békétlenség van Isten és az ember között, ember és ember között. Krisztus lett a közvetítő, aki békét teremtett Istennel és az emberek között. Krisztus nélkül nem ismernénk Istent, nem tudnánk megszólítani, nem jöhetnénk Őhozzá. Krisztus nélkül azonban nem ismernénk a felebarátunkat sem, és hozzá sem jöhetnénk. Tulajdon énünk zárja el az utat. Krisztus azonban szabaddá tette az utat Istenhez és a testvérünkhöz. A keresztények most már békében élhetnek egymással, szerethetik és szolgálhatják egymást, eggyé válhatnak. Csak Jézus Krisztusban vagyunk egyek, csak Ő az, aki összeköt bennünket.

DIETRICH BONHOEFFER
FORDÍTOTTA DR. TIRINGER ISTVÁN

Ha a halál árnyéka völgyében járok is!

Számolnunk kell veszélyes helyzetekkel

„Csak vidáman, csak vidáman, napról napra napsugár, ó mily szép így életünknek útja, vígan hát előre már.”

Így kezdődött egy ének, amit fiatal koromban, keresztyén körökben szívesen énekeltek. Tudtuk azonban: ez nem stimmel. A nap nem minden nap süt ránk, és életünk útján nem csak szép dolgokkal találkozunk, hanem sok ocsmány dologgal is szembesülhetünk.

Ezt a Biblia emberei is tudták. Még ha a sötétség völgyében megyek is

végig... mondja a Zsoltárt imádkozó (4. vers). Ő tehát számol azzal, hogy a jó pásztor vezetése mellett sem kerülhetők el a veszélyes útszakaszok. Egy olyan képpel fejezi ki ezt, amely már rámutat arra, hogy miről van itt szó. Szó szerinti fordításban a halál árnyékának völgyéről beszél. Ebben a képben azokra a mély szakadékokra gondol, amelyeken keresztül kellett vezetnie a pászornak a nyáját a Júdeai hegyek között, hogy új legelőkhöz érjen el. A völgyek sötét mélyén sok veszély leselkedhetett: vadállatok, rablók, köömlás, de a nem is olyan ritka villámáradásokat sem lehetett kizárni, amelyek mindent elragadtak. Arra törekedtek emiatt, hogy ezeken a helyeken minél gyorsabban átjussanak.

Az imádkozó számára azonban a halál árnyékának völgye mindazt jelenti, ami az emberek életútja során fenyegetést jelent: súlyos betegség, az ellenség támadása, a közeli hozzátartozókért való aggodás, de a búskomorság és az önmagával szembeni elbizonytalanodás árnyékai is.

A Zsoltárokból gyakran azzal is küszködnek az írók, hogy miért van az, hogy azok az emberek is, akik Isten mellett akarnak maradni, nem kíméltetnek meg ilyen helyzetektől, hanem sötét szakaszokon át vezet újuk, és meg kell éreznük a halál hideg leheletét. A 23. Zsoltár ezzel szemben egészen józanul számol azzal, hogy: egy jó pásztor vezetése mellett is le kell küzdeni az ilyen útszakaszokat.

...nem félek semmi bajtól

Félelem nélküli élet?

Ebben a helyzetben azonban egy döntő különbség létezik: egy juh egyedül, egy ilyen szituációban könnyen az itt leselkedő veszélyek áldozatává válna. Azonban egy szakavatott pásztor védelme alatt, és vezetése mellett a nyáj az ilyen útszakaszokat is le tudja győzni veszélyeztetés nélkül.

A Zsoltárt imádkozó tehát döntő különbséget lát abban, hogy az embernek egyedül kell-e helyt állnia életének ezen nehéz és veszélyes helyzeteiben, vagy éppen ezeken a szakaszokon igénybe veheti-e Isten vezetését és védelmét. Ezért tudja bizakodással mondani: még ha utam sötét szakaszokon vezet is át, nem félek szerencsétlenségtől, vagy valamivel pontosabb fordítás szerint: nem félek semmi bajtól, ill. semmi gonosztól. Azok a veszélyek, amelyekről az imádkozó beszél, tehát nem csak szerencsétlenségeket jelentenek, amelyek váratlanul törnek rá az emberre. Itt mindenre gondolhatunk, ami fenyegeti életünket: betegség, kudarc a hivatásunkban, ellenségeskedés, vagy rágalmozás – egyszerűen mindarra, amely komoly gondokat okozhat nekünk.

Annál inkább csodálkozhatunk a kijelentésen, hogy: mindezekről nem félek! Szinte úgy van, mint egyes gyerekeknél: nagyon ijedősek tudnak lenni, de ha édesanyjuk kezét fogják, vagy édesapjuk hátán lovagolhatnak,

akkor biztonságban érzik magukat, és minden félelmük elhagyja őket. „A juhok biztonságban legelhetnek...”, hangzik J. S. Bach egyik kantátájában. Képes beszéd nélkül mondván, ez azt jelenti, hogy: aki Isten védelme

alatt, és vezetésében tudja magát, annak nem kell félnie. Csak hogy – működik ez? Nem támadja-e meg túl gyakran félelem azokat is, akik Istenben akarnak bízni, ha kisebb, vagy nagyobb fenyegetésekkel állnak szemben, és a félelem még kitartó imádság által se küzdhető le minden további nélkül. Mivel indokolja meg a Zsoltáros bizakodó (optimista) kijelentését?

... Mert Te velem vagy

Pertuban Istennel

A Zsoltárt imádkozó világosan megindokolja azt, hogy miért nem fél: Mert Te velem vagy. Az izgalmas azonban az, hogy: hirtelen Istent, magát szólítja meg. Nem másoknak bizonygatja, hogy Isten mindig vele van, és ezért számolhat a jelenlétével. Megéli azt, amit mond, miközben Istenhez beszél, őt egészen személyesen tegezve szólítja meg, és hálásan vallja meg, hogy mi annak a bizonyosságnak az alapja, hogy semmi rossz dolog nem árthat meg neki: Mert Te velem vagy.

Ez a közepe ennek a Zsoltárnak: vezessen bárhová is az utam, ha az az Istennel együtt követett út, akkor biztos lehetek abban, hogy: Ő velem van! Ez azonban nem csak elvont ismeret, hanem élő valóság, amit azért tapasztalok meg, mert azt mondhatom Istennek: Te velem vagy! Ez a bizonyosság nem csak a jó napokban érvényes, ha minden simán megy. Akkor is megtartó erőt jelent, ha a sötét völgyben járunk, ha sötétség vesz körül bennünket, utunk pedig bizonytalanná és veszélyessé válik.

A Zsoltárt imádkozó nem azt mondja: akkor eloszlik a sötétség, a völgy kitarul, és a problémákat mintha elfújták volna. Sötétek és szorosak maradhatnak a viszonyok, a helyzet továbbra is fenyegető lehet, de amíg tudom azt, hogy: Te velem vagy, akkor ez már nem dönthet félelembe és kétségbeesésbe. Ezt a gondolatot a 73. Zsoltár 25-26. versében még tovább mélyíti, amikor ezt írja: „Nincs senkim rajtad kívül a mennyben, a földön sem gyönyörködöm másban. Ha elenyészik is testem és szívem, szívemnek kősziklája és örökségem te maradsz, Istenem, örökké.”

Az Újszövetség még egy lépéssel tovább megy: Jézus Krisztusban Isten még a halálon át is velünk megy. Még halálunkban is mondhatjuk: nem félek, mert Te velem vagy. Vagy mint ahogy Pál mondja: „Mert meg vagyok győződve, hogy sem halál, sem élt... nem választhat el minket az

Isten szeretetétől, amely megjelent Jézus Krisztusban, a mi Urunkban.”
(Róma 8:38-39)

DR. WALTER KLAIBER: „ISTEN OLTALMÁBAN”
CÍMŰ KÖNYVÉBŐL
FORDÍTOTTA SCHAUERMANN M. HENRIK

Ahol ránk Jézus vár

Valami mindig vár.
Hol munka, lárma, hajsza,
hol a mindennapok küzdelme, harca,
hol keservek és kísértések,
próbák, bukások és szenvedések,
hol csend, csend, csend...
Kívül?
Vagy bent:
Valami mindig vár.

S Valaki mindig vár.
Mert Jézus mindig, mindenütt ott van.
Ott a zajban, a mindennapokban,
küzdelmekben, és feladatokban,
ott szenvedésben és kísértésben,
hogy felemeljen, őrizzen, védjen,
hogy tanácsoljon, segítsen, áldjon,
átvigyen tűzön és akadályon,
új erőt adjon új kegyelemben.

T Ú R M E Z E I E R Z S É B E T

Jó az Úr

„Éreztétek, és lássátok, hogy jó az Úr!
Boldog az az ember, aki hozzá menekül.”

Zsoltár 34,9

Soha nem vagy egyedül, Isten mindig törődik veled.

„Minden gondotokat öreá vessétek, mert neki gondja van rátok.”

1 Péter 5:7

Nem számít, milyen összetartó családban élünk, vagy, hogy milyen sok barátunk van, amikor nehézségeken, próbákon megyünk keresztül, sokszor mégis egyedül érezzük magunkat, és úgy gondoljuk senki sem ért meg igazán, senki sem törődik velünk.

Márta ismerte ezt az érzést. Egy alkalommal így szólt Jézushoz: „Uram, nem törödsz velem, hogy a testvérem magamra hagyott a munkában?” (Lukács 10:40) Jézus tanítványai is tudták, milyen érzés jelentéktelennek, magányosnak lenni a bajok közepette. Így kiáltottak Jézushoz: „Mester, nem törödsz azzal, hogy elveszünk?!” (Márk 4:38)

Lehet, hogy most a te szíved is így kiált: „Uram, nem törödsz velem, hogy magamra hagytak... hogy süllyedek... hogy elveszek?”

Kedves barátom, az Úr igenis törődik veled. Annyira szeret téged, hogy azt akarja, minden gondodat Rá vedd – nem csak néhányat, hanem mindet. Ő a nagy és a kis problémáidat is akarja. Nincs számára se túl nagy, se túl jelentéktelen dolog. Ha a szívedet nyomja valami, akkor Ő azt akarja, hogy vedd Rá.

Amikor Péter apostol azt írta, hogy „minden gondotokat öreá vessétek”, akkor ez alatt azt értette, hogy folyamatosan vessük Istenre a gondjainkat. Amint felüti a probléma a fejét, Isten azt akarja, hogy azon nyomban az Ő gondjaira bízunk azt. Isten azt akarja, hogy ezt tegyük gyakorlattá az életünkben. Miért? A vers második fele megadja nekünk a választ: „Mert neki gondja van rátok”. Arra bízod a gondjaidat, Aki szeret, Aki hátrahagyta a mennyet, és eljött, hogy az életét adja érted. Nem akárcikre veted a terheidet, hanem Arra, Aki meghalt érted!

Amikor nehézségekkel nézel szembe, Isten azt akarja, hidd el, hogy soha nem vagy egyedül, hiszen Ő Maga mondta: „Nem maradok el tőled, sem el nem hagyok téged” (Zsidók 13:5). Soha nem leszel egyedül, és Isten mindig törődni fog veled.

Soha nem vagy egyedül, Isten mindig törődik veled.

JOSEPH PRINCE

Ma

Ma,
az idő tovasiető folyamában,
most,
abban a percben, amelyikben élsz:
a tegnap árnyai
és a holnap bizonytalanságai között...

Ma –
a mindennapi élet sodrában,
sok kötelességtől megkötözötten,
ezerszer csődbe jutottan,
megelégtelve magadat,
ezt a világot és a többieket...

Ma –
a bénító kérdés alatt roskadozva:
„Változik-e valaha valami?”
És a mérgező valóságtól megsebzetten:
„Magad is mindig a régi maradsz...”

Ma –
a gondok alpesi álma alatt,
és az elmulasztottak nehézségi erejétől
láncra verten
hív téged Isten a szabadságba.

Ma –
úgy, amint vagy, mint akit megjelölt az élet,
s a naptár még nyitott napjai ellenére
már életed végén –
enged neked Isten még egyszer egészen
újat kezdeni!

GERHARD KIEFEL UTÁN NÉMETBŐL FORDÍTOTTA
TÚRMEZEI ERZSÉBET

Isten egyháza a világban

Ha Isten Jézus Krisztusban helyet igényel ebben a világban – legyen az akár egy istálló, mert „nem volt számukra hely a vendégfogadó háznál” (Lukács 2, 7) –, akkor Isten ebben a szűk térben foglalja össze a világ egész valóságát, és egyidejűleg kinyilatkoztatja annak végső alapját. Így Jézus Krisztus egyháza is az a hely – az a tér – a világban, ahol tanúságot tesznek Jézus Krisztus egész világ feletti uralmáról, és kinyilatkoztatják azt. ...

Az egyház tere nem avégett van, hogy elvitassa a világ területének egy darabját, hanem éppen azért, hogy meggyőzze a világot arról, hogy továbbra is világ maradjon, mégpedig az a világ, amelyet Isten szeret, és amellyel kiengesztelődött. Az egyház nem kíván nagyobb teret, mint amennyire szüksége van ahhoz, hogy azon keresztül a világnak Jézus Krisztusról és az Ő általa történt isteni kiengesztelődésről tanúságot téve szolgáljon. Az egyház saját terét is csak azáltal tudja megvédeni, hogy nem ezért a térért, hanem a világ üdvösségéért harcol. Máskülönben az egyház „vallásos társasággá” válik, amely a saját ügyéért harcol, és ezzel megszűnik Isten egyháza lenni a világban. Ezért az egyház tagjainak elsődleges feladata, hogy ne csak önmagukért legyenek, s egy vallásos szervezetet hozzanak létre, vagy kegyes életet éljenek, hanem hogy Jézus Krisztus tanúi legyenek a világ számára.

DIETRICH BONHOEFFER
FORDÍTOTTA DR. TIRINGER ISTVÁN

Kegyelem és hűség

„Az Úr minden ösvénye szeretet és hűség azoknak,
akik megtartják szövetségét és intelmeit.”

Zsoltár 25,10

Ki és mire méltó?

Szavakkal nem is lehet körülírni: mit éreztem, amikor feloszlatták az anyaegyházainkat! Nehéz ezt megfogalmazni. Egy olyasféle ürességet, amit sem előtte, sem azóta nem tapasztaltam. Pedig csak huszonöt éves voltam akkor, és ebben a korban az ember felborult lelkivilága még hamar helyreáll. Nem túlzok, ha azt mondom: minden összedőlt bennem.

Az első fázis olyan volt, mint a gyászban. Gépiesen végeztük dolgainkat, miután hivatalossá lett, hogy feloszlattak minket. Pakoltunk, intézkedtünk, szaladgáltunk, értesítettünk. Úgy, mintha csak egy nagy feladatot kellene megoldanunk. Búcsúztunk egymástól, de eszünkkel föl sem fogtuk: mi történik. Hogy ez a búcsú végleges, és nem átmeneti!

Amikor ki-kí az új élethelyére került - legtöbbször visszamentünk a családjunkba - ébredtem csak fel a rohanó álmomból. Akkor kezdtem ráérezni, hogy nem ideiglenes és tőlünk függő változásról van szó: véglegesről! Úgy találtam magam a polgári ruhákban, mintha örökké jelmezbálban lennék, annyira megszoktam a korábbi egyenruhákat. Azt éreztem, amit egy fészkből kipottyant kismadár érezhet: hiába melengetnek a családtagjaim emberi és különben szerető kezei, teljesen magamra maradtam. A volt társaimmal nem érintkezhettem, hiszen postánkat és bennünket is állandóan szemmel tartottak. Ebben az eszmélődő, ébredező lelki fázisban voltaként nem értettem semmit abból, ami történt. Kába voltam, és mindenem fájt.

Azután jött egy hosszú, sokéves, harmadik periódus. Akkorra már sikerült elhelyezkednem. Ráadásul kórházban, tehát ugyanúgy betegek között voltam, mint korábban.

De az orvosok, meg a többi ápolónő! Nem hittem soha, hogy létezhet ilyen és ennyi gúny, amit ők fröcskölték rám. Tizenötven voltak ellenem. Mind karrierista, akik az új rendszerben a legjobb fiúk akartak lenni. Iszonyú volt, hogy nap-nap után nem a munkámra tettek megjegyzést - azt soha! -, hanem azt káromolták, Aki nekem a legszentebb. Azok, akik kizsuppoltak minket az anyaházból, kesztyűskezű úriemberek voltak ezekhez az orvosokhoz és ápolónőkhöz képest!

Borzasztó volt, ahogy rám zuhant rajtuk keresztül a meggyötört ember pogány kérdése: „Miért?” Nem a magam személyéért tusakodtam Istennel: az ügy miatt tettem. Miért engedte meg Isten, hogy az Ő ügye,

ami korábban világított, egyik napról a másikra illegalitásba kényszerüljön. Miért lettünk mi is, akik egész életünket erre az ügyre ajánlottuk fel, latrok csúfolódásának tárgyává? Miért engedte Isten, hogy az Ő nevét káromolják? - Kínóztak éjjel, kínóztak nappal ezek a kérdések. Hát így megszegyenülhet Isten ügye egyik napról a másikra? Mégsem harcol Isten az Ő igazságáért?

Megvallom őszintén, nagyon megfogyatkozott a hitem. Egyes egyedül voltam a családomban a hitben, munkahelyemről nem is beszélve! Bizony, testvéreim, rokonaim sem voltak híjával a kételkedő a kérdéseknek, és a kincstári bölcsességnek:

- Látod, látod, jobb lett volna ránk hallgatni, és nem diakonisszának menni! Akkor most nem lennél földönfutó! Mindig mondtuk neked, hogy lehet hasznos munkát végezni civilben is, nem kell ahhoz főköttő! Akkor nem kellett volna csalódnod sem!

De a legborzasztóbb az volt, hogy semmit nem tudtam hatásosan elmondani nekik abból, hogy én Isten ügyében egy percig sem csalódtam, csak nem értem: mi történt. Mert elvárták tőlem, hogy mintegy „Isten bennfenteseként” meg is tudjam magyarázni Isten cselekedeteit. Én pedig ezt nem tudtam, illetve nem mertem.

Körülöttem tarka virágokként pompázott a hitetlenség és a bűn - és rettentően távolivá vált a mi meleg lelki fészünk az anyaházban. Jöttek a hírek erről is, arról is. Ki férjhez ment az első adandó alkalommal, ki „váltott”, és kimagyarázta: valamikor a fogadalmát szülői kényszerre tette... Voltak olyan társaink is, akik bár semerre nem hajlottak el, egyszerűen megfásultak és megkeményedtek.

Nagyon fáj a szívem azokért is, akik így beszéltek magukról: „Mi volt diakonisszák...” Mert én ezt a „volt” szócskát soha nem tudtam kimondani. Abban egészen bizonyos voltam, hogy megtett fogadalmam az élő Istennek szólt, aki tegnap és ma, és mindörökké ugyanaz, az első és az utolsó. Egész életemre hoztam a döntést, így magamat akkor is diakonisszának mondtam, amikor a válaszok rá ilyesféleképpen hangzottak:

- Közben már lapoztunk a naptárban!

Meg: - Nem veszi észre, hogy már elment ez a vonat?

De gyötrődtem belül, mert tényleg nem értettem semmit abból, amit Isten engedett megtörténni.

A negyedik szakasz az elmúlt közel négy évtizedben néhány éve kezdődött csak el a számomra. Talán öt éve. Akkor értettem meg egy ko-

rábban már ismert ígét a Zsidókhöz írt levélből: „... akikhez nem volt méltó a világ...” (Zsid. 11:38). Isten reflektorfénybe állította számomra ezt a mondatot, és napokon át egyre mélyebben megértette velem a tartalmát. A korábbi gyötrő kérdéseim, szorongó bizonytalanságaim egy csapásra elszálltak. Hiszen világosan kiderül: vannak, akikhez nem méltó a világ! Isten egészen tökéletes megnyugvást adott nekem abban, hogy mi, az Ő életfogytig elkötelezett szolgálói, ezért szórattunk szét.

Persze, hogy ezt, mondjuk 1960-ban még nem érthettem volna meg! Évtizedeknek kellett elmúlnia. Ki kellett derülnie sok mindennek. Elsősorban annak: mire ment a világ Isten nélkül?! Isten ügyének látszólagos vereségét éreztem negyven éve, öt esztendeje pedig ráeszméltem az Isten nélküli ügy *valóságos* vereségére. Teljes békességet kaptam Istentől a szívembe. Ő tudtomra adta az Igén keresztül: nem akkor hadakozott úgy, hogy letörje a kevélyeket. Hanem azóta is állandóan hadakozik, hogy még nyilvánvalóbbá legyen az Ő ügyének elsöpörhetetlen volta.

Most az ötödik fázisban vagyok. Boldogan, tele hálával a szívemben. Úgy érzem magam, ahogy a kis fegyverhordozó érezhette, akinek csak annyi volt a dolga, hogy ura után vigye a munióit. A győztes csata végén aztán ő a legboldogabb, hogy az ő erős, kiváló és bátor ura győzött... Hálás vagyok Istennek, amiért engedte meglátnom és megérem, hogy nincs más úr, egyedül Ő!

Meg, hogy a jegenyefák se nőnek az évig... Boldog vagyok, hogy Isten megtartott a hitben, noha igen nagy próba volt ez a négy évtized a számomra. De olyan jó most ugyanott folytatni, ahol megszakadt - mintha mi sem történt volna! Közben pedig nagyon sokat tanulni az Úrtól.

Szívből sajnálom azokat a társnőimet, akik most jöttek zavarba, és akik számára már nincs folytatás, mert korán feladták. Remélem, hogy újra felébred szívükben a hit, és ha nem is diakonisszaként, hanem más-képp, de továbbra is az Urat fogják szolgálni.

Igen. Ezt értettem meg. „*Akihez nem volt méltó a világ...*” Én magam pedig csak ámulva bámulom Isten csodálatos kegyelmét, amire én nem

vagyok méltó, és amivel Ő mégis évtizedeken át hordozott sasszárnyon. Egyedül Ő méltó a tisztességre, dicsőségre és a hálaadásra!

„Simon, Simon, íme, a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát, de én könyörögtem érted, hogy el ne fogatkozzék a hited...” (Lukács 22:31)

Megköszönöm Neked, Uram, hogy a sátán rostáján nem engedtéél kiesni még akkor sem, ha időnként nagyon megrázott. Köszönöm Neked azt, hogy senki és semmi ki nem ragadhat engem a Te kezedből. Köszönöm, hogy azoknak is Te tartod az életét kegyelmesen, akik ma még az ellenségeid. Köszönöm, hogy őket is várod, és szeretettel vissza akarod fogadni. Köszönöm, hogy engedted meglátnom: aki melletted dönt, egyedül az dönt jól. Segíts, hogy mindvégig tudjak melletted maradni! Ámen.

RISKÓNÉ FAZEKAS MÁRTA (REFORMÁTUS LELKÉSZ-
NŐ, A MAGYARORSZÁGI LEPRAMISSZIÓ IGAZGATÓNŐ-
JE): „TÜKÖR ÁLTAL - SZÍNÉRŐL SZÍNRE” CÍMŰ KÖNY-
VÉBŐL

„Ma, uram, ma!”

A Comói-tónál elsétáltam a Villa Acronatihoz, amely a világtól távol, szinte elvarázsolt magányban áll egy hosszan elnyúló félszigeten.

Idősebb kertész nyitotta ki a súlyos kaput, és kedvesen fogadva, átvezetett az elragadó fekvésű kerten.

– Mióta dolgozik itt? – kérdeztem tőle.

– Huszonnégy éve.

– És hányszor volt itt azóta a ház ura?

– Négyyszer.

– Utoljára mikor? – érdeklődtem tovább.

– Tizenkét évvel ezelőtt – válaszolt. – Majdnem mindig egyedül vagyok, ritkán fordul elő, hogy egy idegen szeretne itt körülnézni.

– De maga a kertet olyan gyönyörűen ápolja, és rendben tartja, hogy az ura akár holnap is hazajöhetne! – csodálkoztam el a válaszán.

– „Oggi, signore, oggi!” (Ma, uram, ma!) – hangzott az engem mélyen megindító felelet.

Így legyünk készen mi is Urunkra várva, mert még ma visszajöhet...
„Boldogok azok a szolgák, akiket az úr, amikor megérkezik, virrasztva talál.
... Ti is legyetek készen, mert abban az órában jön el az Emberfia, amikor
nem is gondoljátok!” Lukács 12,37

VETÉS ÉS ARATÁS 2018/3

Jókívánások egész évre

Kívánom, legyen időd rá,
hogy a hajsolt hétköznapokon
ha kell, hát megpihenhess.

Kívánom, hogy fölismerd:
életed minden akadályá
új lehetőségeket rejt,
hogy növekedj általa.

Kívánom, hogy az élet
apró dolgait fölfedezve
bennük örömet lelhesd.

Kívánok jó barátokat,
akik nem csak sikereid,
hanem kudarcaid idején is
kitartanak melletted.

Kívánok békességet neked,
hogy az élet viharai között
biztonságban lehess.

Kívánom azt a bizonyosságot,
hogy van Isten, aki életed
minden napján, minden órájában
ott lesz melletted.

Ezt kívánom én - neked.

ESTHER LIEBERKNECHT
LYDIA MAGAZIN 16. SZÁM

Teremni végig

Nem akarok korhadó fa lenni,
száradó ágakkal, gyümölcstelen.
Teremni vágyom megszakítás nélkül
és szüntelen.
Imádkozni végig,
futni kitartón és merészen a célig.
Nem topogni tehetetlen,
körben járni,
mindig csak várni, várni, várni,
míg valaki koldusgarast dug a zsebembe.
Gazdagon szeretném végigjárni az utat.
Tele marokkal osztogatni,
soha nem fosztogatni, de mindig adni, adni,
amíg az áldozatban majd
szívem megszakad,
s az ég befogad.

SZIKSZAI BÉNI

Kövek, kavicsok, homok és víz

*„Aki pedig abból a vízből iszik, amelyet én adok neki,
soha többé meg nem szomjazik, mert az a víz, amelyet én adok,
örök életre buzgó víz forrása lesz benne.” János 4:14*

A professzor fogott egy befőttes üveget, majd feltöltötte körülbelül 5 centiméter átmérőjű kövekkel, majd rákérdezett, hogy tele van-e az üveg?
- Igen. - volt a válasz.

Ezután elővett egy poharat, tele apró kavicsokkal, és elkezdte bele-szórni azokat az üvegbe. Miután a kavicsok kitöltötték a kövek közötti üres helyeket, megint megállapították, hogy az üveg tele van.

Ezután elővett egy poharat homokkal, és beletöltötte az üvegbe. A homok természetesen minden kis rést kitöltött.

Prof így szól: Vegyétek észre, hogy ez a ti életetek. A kövek a fontos dolgok az életben. A családod, szerelmed, az egészséged.

Ha minden mást elveszítenél, az életed akkor is teljes maradna. A kavicsok azok amik még számítanak, mint a barátok, rokonok, a munkád.

A homok az összes többi: az apróságok. Ha a homokot töltöd be először, nem marad hely a kavicsoknak és a köveknek. Ugyanez történik az életteddel. Ha minden idődet és energiádat az apróságokra fordítod, nem marad hely azoknak a dolgoknak, amik igazán fontosak a boldogságod érdekében. Először a kövekre figyelj, amik igazán számítanak. Mindig lesz időd dolgozni, takarítani, vendégeket hívni, rendet rakni. A többi csak homok.

Az egyik diák megkérdezte: és most már tele van-e az üveg?

Mire a professzor azt válaszolta, hogy igen. Erre a diák fogott egy pohár vizet, és beletöltötte az üvegbe. A vizet a homok elnyelte, és tényleg a változás nem következett be. Azt mondta erre a diák: „Nos, ha az életünk már „teljessé vált” is, a fenti példából jól látszik: az életünk akkor lesz igazán teljes, ha minden átítatódik Isten Igéjével.

I N T E R N E T

A titok

Egy lelkész gyülekezete egyik tagjával meglátogatta az egyik gazdag gyülekezeti tagot. Adományokat gyűjtöttek egy ember számára, aki szívinfarktust kapott. A betegnek nem volt társadalombiztosítása, és nem tudta kifizetni a kórházi költségeit.

A gazdag ember barátságosan üdvözölte a lelkészt és kísérelőjét, és meghallgatta, ahogy a lelkész röviden leírta a beteg ember kétségbeesett helyzetét.

- Egy nagylelkű adományt kérnénk - fejezte be a lelkész.

- Ki a beteg? - kérdezte a házigazda. A lelkész a fejét rázta:

- Nagyon ritkán fordul elő, hogy felfedjük a szükségben lévők nevét. Ennél az esetenél az a legnehezebb a beteg számára, hogy bevallja: támogatásra szorul.

- Ha segíték, ragaszkodom ahhoz, hogy tudjam a szükségben lévő kiállítását. A legnagyobb titokban fogom tartani. Egyébként ötszáz dollárt adnék, ám ha megmondják a nevét, megduplázom az összeget.

- Nem fogjuk leleplezni a személyt - ismételte meg a lelkész a fejét rázva.

- Akkor legyen kétezer dollár. Csak nem utasít vissza ekkora összeget!

- Nem élek vissza a beteg bizalmával - tartott ki továbbra is a lelkész. Kísérelője nem akart hinni a fülének.

A gazdag ember mély lélegzetet vett, és azt mondta:

- Háromezer dollár!

Mielőtt még a lelkész válaszolhatott volna, kísérője könyörgőre fogta:

- De lelkész úr, háromezer dollár majdnem az egész kezelési költséget fedezné. Ő egy megbízható ember, meg fogja őrizni a titkot.

A lelkész elindult az ajtó irányába.

- Tulajdonképpen már régen el kellett volna mennem. Egy ember bizalma és becsülete nem olyan dolog, amit árverésre lehet bocsátani, mindegy, mennyit adnának is értük. Megyek, mert ma még másokat is meg kell látogatnom. Majd összejön ez a pénz máshol.

Mielőtt a lelkész kiment volna az ajtón, a gazdag ember könyörögni kezdett, hogy beszéljenek még négy szemkőzt a másik szobában. Amint egyedül voltak, a házigazda könnyekben tört ki:

- Tiszteletes úr, nemrégiben elveszítettem minden megtakarított pénzemet. Még jelképes összeggel sem tudom törleszteni a jelzáloghiteletem. Segítséget akartam kérni valakitől, de nem bírtam volna elviselni, hogy a városban mindenki megtudja, hogy csődbe jutottam.

- Most már értem - válaszolta a lelkész szelíden. - Próbára tett engem, hogy megtudja, rám bízhatja-e titkát. Gyűjteni fogok az ön részére éppúgy, mint a beteg részére. Amit elmondott nekem, az természetesen titokban fog maradni.

A két vendég elbúcsúzott a házigazdától, és elindultak a következő gyülekezeti tag házához, akit meg kellett látogatniuk.

- Nos, lelkész úr, - kérdezte a kísérő - mennyit adott?

A lelkész elmosolyodott, majd ujjával pajkosan megfenyegette barátját.

- Szégyelld magad! Tudod, hogy az ilyesmi titok.

Istenre rábízhatjuk minden gondolatunkat, minden vágyunkat, minden problémát, amivel szembe kell néznünk, minden kétségünket, és minden bűnt is, amit elkövettünk. Bízhatunk abban, hogy Ő meghallgat minket, és megtartja a szavát.

Amikor azt mondja, hogy Ő megbocsát nekünk, és elfelejti vétkeinket, azt készpénznek vehetjük. Bűneink örökre eltűntek. Isten nem tart haragot. Ő nem árul el bennünket. Isten teljes mértékben szavahihető és megbízható.

A te szavad mennyit ér? Bízhatnak benned az emberek? Legtöbbünk olyan, mint a lelképásztor barátja. Nehéz elhinnünk, hogy valaki megtartja szavát - különösen akkor, ha nagy pénzüsség a tét. Végző soron „a cél szentesíti az eszközt”, nemde?

I N T E R N E T

Rövid és találó szavak

„Az imádság nem Istent változtatja meg, hanem az imádkozót formálja át.”

Sören Kierkegaard (1813-1855)

„Isten nem kínoz, csak az iránta való hűségedet próbálja ki.”

Jochen Klepper (1903-1942)

„Sok embernek a betegség áldássá lesz, és az egészség kárt okoz. Isten tudja, mi visz bennünket előre.”

Aurelius Augustinus (354-430)

Méltó szenvedély

Legszebb, emberhez
legméltóbb szenvedély:
örömet szerezni.
Gyógyító kúra ez
betegségben, szomorúságban.
Biztos védelem
az érdektelenség köde,
az önzés fagya ellen.
Boldog, ki ebben égeti magát!
Élete füstje
mint jóillatú áldozat
száll fel az égbe...

FÜLE LAJOS

Támogatás

Amennyiben adományával támogatni szeretné a Magyarországi Metodista Egyház Pécsi Gyülekezetét, ezen a számlaszámon megteheti:
10402427-50485348-54531009

Honlap

Ajánljuk a pécsi gyülekezet honlapját, korábbi hírlevelek is olvashatók ott, egyéb információkkal, hírekkel és képekkel. Címe: <http://pecsimetodista.hu/> A régi honlap is elérhető még. **Istentiszteleteink hanganyaga is meghallgatható a honlapon!**

A honlapra, vagy a hírlevélbe küldendő anyagot a schauermannok@gmail.com email címre lehet eljuttatni.

*Kurdi Hanna és Varga János esküvője volt
a Kiscelli utcai egyházközpontunkban
2019. július 6-án*

*Kívánjuk
Isten
áldja
meg
közös
életeteket!*

